

Hjem, kunde der ved hver Skole ansættes Kvinder, der kunde tilse Hjemmene, da Lærere og Lærerinder selvfølgelig ikke kan paatage sig flere Forpligtelser. Disse Kvinder behøvede ikke foreløbig at lønnes, da der sikkert kunde findes varmtførende oplyste Kvinder nok, som vilde paatage sig den Gærning at tilse de smaa, fattige Hjem.

Og fandtes der saa Hjem, der var værre end ingen Hjem, da maatte man sørge for, at Børnene fra disse anbragtes paa Børnehjem, hvor Kommunen eller Staten sørgede for den fornødne Pleje. Det bliver dog til syvende og sidst den eneste grundige Maade at arbejde mod Nødstilstanden i Samfundet, at begynde med Børnene og give dem en menneskelig Forplejning og en forstandig Opdragelse. Hvor lidt hører der dog ikke til at forstaa, at naar Barnet er forsømt, er Ungdomslivet tabt, og hvorledes bliver da Manddomstiden, hvori Mennesket skal have sin Virketid?

Jeg vilde ønske, at de Kvinder, som med saa stor Energi har begyndt med Bispisning af de fattigste Skolebørn og har forstaaet at vinde saa megen Sympathi for denne Sag, vilde følge Konsekvensen og virke for, at *alle* fik Mad paa Skolen, og at der knyttede sig Børnehjem til Skolerne, saa at det, der byggedes op paa Undervisningsanstalten, frededes om i Fritiden, og at Børnene virkelig fik en Barndom, som gjorde dem skikkede til en lykkelig Ungdom.

Vanskelighederne ved at gennemføre Sagen er ikke stor, og Vindingen og Fordelene er uhyre. Ved Køkkenerne vandt man tillige en Forberedelse for dem, der skulde gaa ud som Tjenestepiger, og at de unge Drenge blev vænnet til at hjælpe ved Madlavningen, vilde have uhyre Fordele for deres Fremtid, baade for den Maade, de ser paa Kvindearbejdet, og for deres Hjælpeløshed i alt husligt Arbejde, ikke at tale om de mange, som blive Sømænd, Hjælpere i Beværtninger, Kokke osv.

Vilde det koste vor Kommune Tusinder, det vilde komme igen i Titusinder, og vi regne dog bedst med den Tabel, der bevarer Menneskekræfterne og begynde med Grunden — *Børnene*.

Regnestykket ser saaledes ud:

I Kommunens 13 Friskoler var der ved Udgangen af 1887 15,530 Børn (7981 Drenge og 7549 Piger). Ved Udgangen af 1888 kan vi regne, at Børneantallet var ca. 16,900 Børn fordelt i 14 Friskoler.

Fra 1ste Decbr. til 1ste Maj er der ca. 108 Læsedage.

Regne vi, at mindst $\frac{2}{3}$ (to Trediedele af Børnene) ikke faa tilstrækkelig Mad i Hjemmet, saa bliver Antallet ca. 11,300. Regne vi med dem alle 16,900 Børn, bliver det $16,900 \times 108$ Portioner = 1,825,200 Portioner à 14 Øre = **255,528 Kr.**

Deraf trænger mindst 3000 Børn til Ophold i et Opfostringshus, hvilket vil koste aarlig 450,000 Kr., naar den aarlige Udgift pr. Barn sættes til 150 Kr. Det første er ca. $\frac{1}{4}$ af den Rente til 4 % p. A. af den Kapital, Jensen brændte af for i London. Det hele sammenlagt, udgør en Sum, der er lig den Sum, som vort Samfund giver i Fattigforsørgelse til de tre første Rangklasser igennem vore Klostre; enkelte af de lavere Rangklasser kan under visse Eventualiteter faa en lille Smule deraf.

Det kan nok være, at Tallene ser lidt store ud, men hvis vi regner, hvad vore hjemløse og sultne Børn i Tidens Fylde koster os i kriminelle Sager og i Fængsler, saa tror jeg nok, at selv i Penge bliver det billigere, ikke at tale om, at det er et Samfunds Ære at opdrage Mennesker. Vore Klarhedsbegreber og Evner til at beregne maa være i en sorgelig Forvirring, naar vi i disse oplyste Tider kan vedblive med den ene Haand at fabrikere arbejdsløse, fattige Mennesker og hjemløse Børn, og med den anden Haand lade Politiet samle dem op og straffe dem, fordi de er uden Subsistensmidler og har faaet en forsømt Opdragelse. Nej, maa Kvinderne frem, vor Retfærdighedsfølelse er levende. Kærlighed er Kvindernes Lidenskab, er der sagt som Spot, — ja, sige vi, vor Lidenskab er Kærlighed — Kærlighed til de forurettede Smaa, og vi tie ikke, før Samfundet lukker dem ind og deler Mad, Klæder, Lærdom og andre Goder med dem. Kvindesagen, det er en *Menneskesag*, og naar der siges, at Kvinderne raaber paa deres Valgret og Valgbarhed, fordi de vil ind og have Magten, saa lad Mænd domme saa, om de vil, det faar vi bære, men ser vi, at Mænd vedblive at ordne Samfundet saaledes, at de smaa Børn baade maa sulte og fryse, og med koldt Blod kan se Slægter gaa under, da blusser Harmen for Alvor op i os, og vi helmer ikke, før vi har faaet en Stemme med i Raadet og deri sige: *Ingen sultne Børn mere!*

Om Menneskelegemet og dets Krav.

Af

A. Kr. Dølleris.

VI.

Er Barnet sluppet heldig gennem Svøbet og begynder at gøre Krav paa andet end Søvn og Føde, saa møder det, i hvert Fald de fleste Steder hos Smaa-folk ud over Landet, den *rare Siddestol*, som er saa venlig at tage sig af det, og som er saa dejlig indrettet, at Barnet ikke kan falde af den: et Brædt kan skydes ind foran Barnets Bryst, saa her kan det